

Така малесенька помилочка

Микола Білокопитов

До Дня української писемності й мови, що відзначається 6 жовтня, в одній зі шкіл Запорізької області учням дали завдання написати переказ. Ось що із цього вийшло.

Кожному з чотирнадцяти учнів п'ятого класу вчителька роздала невеличкі книжки про звірів. Усі книжечки однакові, й що прикметно, без малюнків. А завдання було таким: спочатку ознайомитися зі змістом, вибрати один нарис про будь-яку тварину, прочитати його уважно, закрити книжку і написати по пам'яті стислий переказ прочитаного. А ще треба було до цього переказу самостійно придумати назву й написати висновок.

— Наприклад, хто писатиме про вовків, — пояснила вчителька, — висновок може бути таким: "Вовки - хижаки, але знищувати їх не можна, бо вони - санітари лісу".

Учні, зрозумівши завдання, взялися за його виконання. До речі, половина класу відразу вибрала в книжечці нарис про вовків. А для чого мучитися з придумуванням висновку, якщо вже є підказка? Інша половина гортала сторінки, вибираючи, про кого ж написати. І ось, нарешті, всі визначилися й почали читати. Всі, крім Василька, який шарудів сторінками книжечки, гортаючи її то з початку, то з кінця. Схоже було, що він ніяк не може вибрати нарис.

Відмовившись від пропозиції вчительки, яка хотіла допомогти йому визначитися, Василько ще трохи погортав книжечку й почав читати. Пізніше з'ясувалося, що він шукав найменший за розмірами нарис. Бо про слона, вовка, лисичку, тигра написано було аж три сторінки, про ведмедя, зайця, борсука - дві з половиною. А Василько в результаті довгих пошуків таки знайшов нарис усього на півтори сторінки. Все-одно про кого, аби менше було читати. А була це розповідь про коалу — австралійського ведмедика, який живе на евкаліптовому дереві, безпечно харчуючись його отруйним листям, від чого багато спить...

Оскільки на пошуки нарису пішло багато часу, його читання та написання переказу для Василька відбувалося в умовах цейтноту. Не вельми уважно вчитуючись, учень все ж зловив суть оповідання і позаяк до закінчення уроку лишалося всього п'ять хвилин, швиденько написав переказ. Загалом, Василько досить точно передав суть прочитаного, додавши при цьому дещо від себе. Правда, слово "коала", яке часто повторювалося в переказі, він неуважно прочитав у книжці, а потім і написав з помилкою. Ось що у нього вийшло:

ВОНИ БАГАТО ЇДЯТЬ І СПЛЯТЬ

В Австралії козли живуть на деревах. Вони їдять отруєне листя, але не здихають, а багато сплять. На пузі у козлів прикріплені мішки, у яких вони тягають своїх козленят.

Наївшись і наспавшись, козли злазять з дерева і мекають, як дурні. За те, що вони такі противні, їх назвали козлами, але знищувати їх не можна, бо вони – санітари лісу.

Учителька, прочитавши цей "шедевр", пожаліла Василька й повернула йому зошит зі своїми зауваженнями, запропонувавши переписати переказ. Учень добросовісно виконав завдання. Але більш грамотний варіант, на думку автора цієї бувальщини, значно програвав вище процитованому...